

Na první jarní den 21. března jsme v AC klubu v Hradci Králové uspořádali desáté jubilejní **Písničkáře sobě**

. Tentokrát vystoupili muzikanti, kteří měli mezi obecnstvem největší ohlas a jeden zvláštní host, který k nám vážil tříhodinovou cestu až ze Vsetína.

Opět jsem tři noci nespala z obavy, zda se vše podaří, jak má. Zbytečně. Lidí se do sálu nahrnulo mraky, většinu z nich jsem viděla poprvé.

Jako první vystoupil **David Švestka** z Červené Vody, který se loni stal veterinárním lékařem a k naší radosti začal dočasně ordinovat v Hradci Králové.

Spousta písniček jeho povoláním byla provoněná, např. píseň o rentgenu se slovy: „*Byl jsi, pane Roentgene pěkný chlívák, né že ne...*“

Sál se div neválel smíchy... S Davidem a akcí Písničkáři sobě je také spojená jedna historka. Když u nás hrál poprvé, nevěděl, kde bude spát a z pódia pronesl výzvu, že dotyčný, kterému se jeho vystoupení líbilo, ho může mít doma i přes noc. A vůbec se nedivím, že David opravdu měl tenkrát kde spát. Svým vystoupením večer krásně odměvnu a byl potleskem donucen i k přídavku.

Štafetu po něm převzal další nepřehlédnutelný člověk – **Jirka Hurych** z Lanškrouna, který kam přijde, tam se objeví dobrá nálada a rozsvítí prostor sluncem nejen díky své zlatavé hřívě.

Jirkovy písničky směřují k aktuálním tématům avšak ne nudnou, ale naopak zábavnou formou, u které se všichni pobaví, a ještě si je člověk pobrukuje, když kráčí z koncertu domů. Dozvíte se z nich o kladech a záporech plastické chirurgie, o firmách a institucích, které drží opratě České republiky a kultury. V jeho repertoáru ale najdeme i písně o lásce, např.

Zemský ráj to na pohled

, ač Jirka v jedné na Písničkářích sobě tvrdil:

„*Chtěl jsem ti, lásko, vždycky napsat pěknou baladu, tak jak to umí třeba Žamboch nebo Plíhal. Jsem v těchle věcech za nimi kilometry pozadu...*“

Za což mu přítomný Honza Ž. pohrozil pěstí a chtěl po něm hodit prázdnou lahvičku od coly samozřejmě jen z legrace. Všechny Jirkovy písně mě ale neuvěřitelně baví, kdykoli je slyším a diváci jsou stejného názoru, protože si vyžádali přídavek.

Vážnější notou navázali **Jitka a Petr Šottovi** ze Slatiňan, o jejichž vystoupení v Pardubicích jsem nedávno psala. Přijeli sice trochu se zpožděním, ale oba už konečně vyzdravení a plní sil. Trochu jsem se bála, že rozblázněné a rozesmáté obecnstvo nebude sdílné v poslechu vážnějších písní, ale mé obavy byly zbytečné. Mimo jiné zazněla i píseň

Děda

, za kterou letos na Portě v Pardubicích získala Jitka s Petrem 2. místo v kategorii Autorská

Porta a píseň

Pospíchej koníčku

, za níž v té samé kategorii v roce 2009 získal Petr dokonce 1. místo. I na Jitce a Petrovi si publikum vyloudilo přídavek.

Jako poslední vystoupil písničkář z dalekého kraje Valašského... **Honza Žamboch**. Po prvních pár taktech jsme byli rádi, že má co do činění s anděly, protože vzbudil paniku u paní Škaloudové, manželky Ivana Škalouda, který provozuje AC klub. Paní Škaloudová za nemocného Ivana zaskakovala, nejspíš nečekala takový nářez a volala Ivanovi, jestli nás má vyhodit a celou akci ukončit, nebo nás nechat být a doufat, že si nikdo z vysokoškolských kolejí, u kterých AC klub sídlí, nepřijde stěžovat. Ukončila to větou, že jestli se bude hrát ještě neoficiálně po koncertě, tak jedině bez komba.

Honza jen prohloubil úžasnou atmosféru dnešního večera, diváci tleskali jak o život. U písní *Jo e z Ikarie*

a

Dřevorubecká

mi až naskakovala husí kůže. Lidi dokonce chvíli koukali trochu nechápavě, cože to mají zpívat o znakoplavkách. Zdejší obecnost ještě není tak vycvičená, asi by se Honza v našich luzích a hájích měl objevovat častěji. Večer byl natolik rozjetý, že diváci nechtěli nechat Honzu odejít, musel několikrát přidat. Jednou si pozval na pódium na výpomoc Jirku Hurycha a rozjeli improvizaci veršovanky. Jediné pravidlo bylo, že se to musí rýmovat ve sdruženém rýmu aabb.

Finálem se stala píseň *Na kameni kámen*, kterou sice Honza začal sám pod pódium, ale během pár chvil se k němu přidal s kytarou i David Švestka a Jirka Hurych, kteří se procházeli mezi diváky.

Za sebe a snad i za ostatní musím říct, že večer se neuvěřitelně povedl, trůfám si tvrdit, že to byli zatím nejlépe vydaření Písničkáři sobě, jací proběhli. Krásně se to všechno k desátému jubileu hodilo. Díky všem, díky účinkujícím, díky zvukaři, díky divákům! Vážně nezapomenutelný večer!